

Dordtse Leerregels hoofdstuk 5 par 4 en 5

1 waken in gebed 2 vallen in zonde 3 roemen in genade

Gemeente,

Maar God is getrouw Die de gelovigen in de eenmaal gegeven genade bevestigt en ten einde toe bewaart. Dat hebben we beleden de vorige keer. Er is volharding der heiligen. De gelovigen houden het vol. Dw.: weet je nog? Als je vanavond gelooft: je mag weten: Heere Jezus, U moet ik hebben. Heere Jezus, U mag ik hebben. En daarom heb ik U lief. Als je dat vanavond weet, als oudere, jongere, kind. Dan zul je in de hemel komen. Gegarandeerd. Vast en zeker. Wat er ook gebeurd en over je heen zal komen. Je zult volhouden!

Nou, wat kan er dan nog misgaan? Niets, helemaal niets. Wat kan er dan nog misgaan? Van alles, een heleboel. Hoe zit dat? Kijk, wat mijn zaligheid betreft kan er niks meer misgaan. Maar: daarom wil ik juist zo graag tot Gods eer leven en dichtbij Hem leven. En wat dat betreft kan er van alles misgaan. Van alles misgaan waardoor Gods Naam onteerd wordt en mijn vreugde in God bedorven wordt.

Dat heeft te maken met wat par 4 noemt: de leiding der genade. Je kan ook zeggen: de leiding van de Heilige Geest, Die de gelovigen leidt. Om dat helder te krijgen zoeken we eerst een voorbeeld daarvoor. Meerdere mensen hebben een hond en moeten hem uitlaten. Nou heb je om je hond uit te laten van die riemen die meegeven, die uitgetrokken kunnen worden tot wel 5 of 10 meter. Dat is op zich niet de bedoeling, het is mooi als de hond vlak naast zijn baasje loopt en de riem kort is. Maar die hond kan ook afdwalen, aan de lijn trekken die meegeeft. Dan loopt de hond, al snuffelend overal aan, van het baasje weg. Totdat de lijn strak staat. Of strakgetrokken wordt. De hond schrikt, kijkt op, en rent weer naar het baasje terug. Zo gaat het in vele opzichten ook met de leiding der genade bij de gelovigen.

De Heilige Geest leidt de gelovigen. Liefst heel dicht bij Hem. Wandelend in Zijn spoor. Maar de gelovigen kunnen de riem uitrekken, afdwalen, in zonde vallen. En dat gaat zo door en duurt totdat de lijn strak staat. De Geest de lijn straktrekt. Je schrikt, kijkt om je heen en ziet hoever je van God afbent en keert weder tot God. Maar dan heb je wel Gods Naam onteerd en laten onteren, je bent je vreugde in God een tijdlang kwijtgeweest. Daarom wil je dat voorkomen. Toch? Dat wil je toch niet? Je bent toch niet tevreden als jij maar in de hemel komt? Het gaat toch juist dan om meer? Je wilt toch niet dat door jou Gods Naam onteerd wordt, of dat anderen omwille van jou neer kijken op gelovigen,

op de kerk, op die kerkmensen, op God..... Dat wil je toch niet, dat u de vreugde in God kwijtraakt, dat gevoel van Zijn nabijheid in je hart. Dat wil je toch niet.....?

1 waken in gebed

Hoe voorkom je dat? Waken en bidden! Waken ten aanzien wat er op je afkomt. Want dat komt meestal vermomd op je af. Een vijand in oorlogstijd komt nooit open en van kilometers zichtbaar naar je toe. De vijand, we hebben het over de duivel en zijn verzoeken, probeert natuurlijk zich te verschuilen achter of in iets. Hij deed het ooit in een slang bij Eva, of door de mond van Petrus, een discipel, bij Jezus. Het ziet er onschuldig uit. Het wordt gezegd door een goede bekende van je of een kind van God. Dus lijkt wel goed te zitten. Het lijkt ook heel wat op te leveren aan plezier, aan extra inkomen en gemak.

Waakt! Doorzie de dingen op hun wezen, wat de gevolgen zijn in geestelijk opzicht. Toets alles aan het Woord.

Of de duivel overvalt je. Ineens is hij er. Ineens doet zich een situatie voor, ineens zit je in een dilemma, ineens doet zich iets voor. Wat een enorme aanspraak doet op je drift, je emoties, je gevoelens.

Waakt! Iedere dag. Waakt. Waakt voor alles wat er van buiten op je afkomt. En: waak voor alles wat er van binnen in je op komt. Dat is zo verraderlijk. Zomaar van binnenuit welt er wat op in je begeerten. Als je stil en alleen op je kamer zit, niets en niemand in de buurt, dan nog kan het misgaan. Van binnenuit welt er iets in je op aan driften en begeerten.

Waakt, tegen je jezelf. Hou jezelf in de gaten. Wees op je hoede voor jezelf. Waak.

En bidt! Bidt God dat Hij ons staande houdt. Omdat we van onszelf also zwak zijn dat wij geen ogenblik kunnen staande blijven. Als je dat gelooft en erkent en ondervonden hebt dan bid je. Heere, houd Gij mij staande. Bewaar Gij mij vandaag tegen listen en verzoeken, bewaar Gij mij voor opwellingen en driften van mezelf. Want Heere, ik ben overal toe in staat. Alle zonden zijn mogelijk voor mij. Op elk willekeurig moment.

Heere, help me. Ja, dan durf je echt de deur niet uit voor je gebeden hebt. Je begint de dag met God. Want er kan zoveel misgaan..... En je eindigt de dag met God. Er had zoveel mis kunnen gaan. Zoveel zonden ben ik voor bewaard. Dank U HEERE voor alle zonden die U me niet hebt laten doen.

Maar hoe kan het dan toch gebeuren? Dat je in zonde valt? Hoe kan het dat dit waken en bidden verslapt? Daar is één grote veroorzaker van: hoogmoed, overmoed. Hoe kon Petrus toch Jezus driemaal verloochenen? Omdat Hij dacht: dat zal mij nooit gebeuren. Ik zal dat

nooit doen. Wat denk je wel van mij? Ik Jezus verloochnen? Hoe kon David toch komen tot overspel met Bathseba? Hij was thuisgebleven van de oorlog. Och, dit winnen we zo wel, daar hoef ik niet bij te zijn. Dat komt wel goed. Zit daar maar niet over in. Overmoed en hoogmoed die doen in slaap vallen ipv waken en gebed overslaan ipv bidden. En dat is vooral een gevaar na goede tijden en mooie momenten. Als je net zo'n goede avondmaalszondag hebt gehad, kerkdienst, kringavond. Of als je net zo'n mooie taak heb mogen doen en dat ging zo goed. Je kon getuigen, je kon heel verstandig iets oplossen, heel mooi vertellen uit de Bijbel, het ging zo goed..... En je valt in slaap en slaat het gebed over.

2 vallen in zonde

En dan? De riem rekt uit, je dwaalt weg van God en Jezus. Je trekt de riem van de leiding der genade uit. En je valt in zonde. In zonde vallen. Kijk zondigen doen we altijd, elk moment, alles is met zonde bekleed. Ook je mooiste en vroomste verrichtingen zijn niet volmaakt zuiver, vol en vurig en oprecht. Net als het kloppen van je hart. Je hart klopt altijd. Maar soms zie je op de monitor van die uitschieters naar boven. Dan is je hart extra actief. Je zondigheid is als een hart dat altijd klopt, nooit stilzit, altijd actief is. Maar dan komt er een uitschieter. In wat je doet. Een beslissing die je neemt, een actie die je uitvoert. In wat je zegt. Een scheldwoord, een uitval, een venijnige steek, een vloek. Of in wat je niet zegt: je zwijgt, je verstopt je, je laat niks merken. In wat je denkt: een opwelling, een begeerte, een plan, een gedachte waar je mee speelt. Je valt in zonde.

Soms ineens: het overviel je. Soms geleidelijk na toegeven.

In zonde gevallen. Wie niet en wie nooit? De lijn uitgerekt. De leiding van de genade uitgerekt en de riem zo lang mogelijk gemaakt. Is dat erg? Moet je daar zwaar aan tillen? Wat denk je, wat denkt u? Nou, beter gezegd wat wij daarvan denken is niet doorslaggevend. Wat God ervan denkt en vindt, dat is doorslaggevend.

Paragraaf 5. Door zulke zonden vertoornen zij God zeer. Nou, dat is forse taal. God zeer vertoornen. Inderdaad, op Zijn kinderen. Weet u waarom? God heeft zoveel voor hen gedaan, God heeft hen zoveel gegeven. Hij gaf Zijn Zoon, Zijn eniggeboren Zoon tot Middelaar en Offer voor de zonden, tot spijze en drank van het eeuwige leven. En Hij gaf het geloof om Hem aan te nemen. Hij gaf zoveel. Dan is het toch des te erger....?! Kijk, als een buurjongetje of een jochie van drie straten ver u een trap geeft, doet dat zeer. Hoe durft zo'n joch. Maar als uw eigen kind u een trap geeft, dát doet meer zeer. Hoe kan hij dat doen bij zijn vader! Dan vertoornen God Zich zeer. En als kind: kijk, als een man van drie straten verder kwaad op je is, als de leraar kwaad op je is, nou ja, maar als je vader kwaad op je is.....zou je dat niet gewaar worden? Erg vinden?

En zij vervallen in schuld des doods. Zij het waard dat alles afgenomen word. Als je een laptop kreeg, maar je gooit er zomaar koffie overheen, dan vraag je erom dat je vader zegt: geef maar terug, jij bent daar nog te klein voor, jij kan daar niet mee omgaan. Als je zo duidelijk maakt dat je er geen prijs op stelt, als je er zo slordig mee omgaat, dan vraag je erom dat God zegt: geef maar terug. Je weet genade toch niet te waarderen, je kunt er niet mee omgaan. Ik neem je de genade af. Je bent de genade niet waard, je bent het leven niet waard: schuld des doods.

Kijk, wij gaan daar het liefst wat tegenin. En vechten daartegen. Och, zo erg is het toch allemaal niet. Zo zwaar moet je het niet aanzetten en opnemen allemaal. Kom er zijn heus wel ergere dingen. En die en die heeft heel wat meer op zijn geweten dan ik, dus niet te zwaar aan tillen in mijn geval.

Maar God laat merken dat Hij dat wel doet: Want de Geest is bedroefd. De Heilige Geest Die in je woont, die Zijn invloed gelden deed in alle kamers van je leven. Die is bedroefd. Denk maar aan je moeder. Wat doet ze dan? Ze wordt stil, ze laat niks meer van zich horen en loopt zwijgzaam rond van verdriet. De Geest wordt stil, zwijgt, laat niets meer van zich merken. Bedroefd houdt Hij Zijn invloed in. En daardoor gebeuren er drie dingen:

De oefening van het geloof wordt verbroken. En wat is de oefening van het geloof? Dat is je gebedsleven. Dat wordt verbroken, dat koord gaat rafelen en onderbrekingen vertonen. Je gebedsleven vervlakt. Het wordt minder in aantal. Op den duur, maar eerder: het wordt minder in vurigheid, in echte gemeenschap, ontmoeting met Christus. Hoog en diep.

Och, het liefst ontkennen we dat. Och nee hoor, mijn gebed merk ik echt niks aan. Ik bid heus niet minder. En het gaat nog net zo als voorheen, daar is echt niks mee aan de hand met dat bidden van me. Je geeft dat niet graag toe aan je man of vrouw, aan je moeder, aan God. Maar als ze nou eens vragen: heb je al gebeden, dan zeg je: ja. Maar als ze vragen: heb je Christus ontmoet?

Verder is het geweten verwond. Iets wat verwond is doet pijn, steekt. Je geweten dat verwond is doet pijn: het steekt. Het knaagt. In het begin kun je er knap last van hebben. Maar na verloop van tijd wordt het minder en voel je je weer fijner en geruster. Gelukkig denk je, ik voel me weer een stuk rustiger. Is dat zo gelukkig? Of heb je minder pijn omdat je steeds meer in geestelijke coma, verdoving raakt.....

En het gevoel der genade verdwijnt voor een tijd. Niet: de genade, maar het gevoel ervan, de beleving ervan. Je merk zo weinig van Gods liefde en nabijheid. Van Jezus gemeenschap en liefde. Je gaat er soms

door twijfelen. Maar na verloop van tijd went het wel en vindt je het best zo. Nou ja, zeker weten doe ik het niet direct meer, maar daar kun je dan ook wel weer mee leven en mee verder.

Waar loopt dat op uit? Steeds verder wegzwerfen. Steeds ongevoeliger worden. Je gaat erbij liggen en valt in slaap. Als we dan even niet aan een hond, maar aan een schaap denken: daar ligt het schaap, een eind van de herder. In slaap gevallen. Waar loopt dat op uit? Met roofdieren in de buurt? Waar loopt dat op uit? Een slapende gelovige, omringd door de duivel als een briesende leeuw die wil verslinden, mee slepen....?

Ware het niet dat Jezus waakt. En bidt voor allen die Hij heeft gekocht. "Niemand zal ze uit Mijn hand rukken". En als Zijn eigendom gekregen en verworven heeft. Hij is getrouw! Dat loopt daarop uit ... dat de Geest aan de lijn trekt. Dat de Heilige Geest de riem weer strak trekt. Dat kan door een preek, of door een huisbezoek, of door een gesprek. Waarin vermaning doorklinkt: gij zijt die man! Of: weet je nog hoe dicht je een tijd geleden nog bij de Heere was? Of: het gaat God niet om schijn, maar om het wezen, om je hart. Of: God is alwetend en doorgrondt alles. Of: weet je nog wat verwondering is, wat verootmoediging is? Verlang je nog wel eens naar het Heilig Avondmaal of de wederkomst? En God zij dank: de Heilige Geest trekt de lijn strak. Je schrikt. Waar ben ik? Zo ver van God en van Christus. Zo lauw, zo doods, zo anders dan vroeger. Waar is Gods nabijheid? Je schrikt. Wat heb ik gedaan, gezegd, gedacht? Hoe heb ik me zo kunnen laten gaan, zo kunnen laten overrompelen. Hoe heb ik me zo in kunne laten pakken door de duivel. Ik wilde eerst niet. Maar och, wat geeft het, gun jezelf ook eens wat, en het hoeft toch niet verkeerd af te lopen, je kunt altijd nog terug, zo erg is het niet, en van lieverlee heb ik toegegeven. Nooit geschrokken? Nooit heilzaam gemerkt dat de Geest de lijn aantrok? Nog steeds aan het slapen, ver van God...? Of wakker geschrokken? Dat is genade

3 roemen in genade

Je schrok, waar en ik, wat heb ik gedaan, en je keert terug. Terug naar God, dorstend naar Hem en Zijn nabijheid en gunst. Dat is wat par 5 noemt: totdat zij door ernstige boetvaardigheid op de weg terugkeren. Ernstig berouw. Nee, niet meer goedpraten of kleineren. Maar verdriet en heimwee. Ik had zoveel gekregen en heb zo gezondigd. God is zo goed voor mij geweest en ik zo weergaloos slecht voor Hem. Hij is zo barmhartig en ik zo ondankbaar. Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan: als de verloren zoon. Terugkeren. O, dat ik U weer aanschouwen mag in gunst, Uw vriendelijk Aangezicht mag zien. O Heere, vergeef mij, neem mijn zonde weg, was mij in Jezus bloed. Neem mijn schuld weg om het

offer van Uw Zoon. Dat kan redden, dat alleen. Vergeving begeren in de Middelaar. (par 7)

En eens in je leven gebeurde dat voor het eerst. Kwam je voor het eerst terug. Als de verloren zoon. Zonder praatjes, zonder rechten, zonder eisen, schreeuwend naar God en Zijn vrede en Zijn gunst. Eens voor het eerst. Of moet die eerste keer nog komen bij jou, bij u? Slaap je, ik weet niet hoever van God vandaan? In gevaar om weg te zinken in verderf en eeuwige ondergang. Ontwaak gij die slaapt. Je moest eens weten hoe gevaarlijk het is voor je. Je moest weten hoe bewogen je geroepen word.

Eens voor het eerst. En zo vaak opnieuw. Met dat verschil dat je je dan nog meer schaamt. Dat je tegen steeds meer goedheid hebt gezondigd, dat je schaamte en berouw steeds dieper wordt. Dat je jezelf steeds meer afschrijft en tegenvalt. Zo vaak opnieuw: wederkeren. En dan, par 5, verschijnt hun Gods Vaderlijk aanschijn opnieuw. God neemt aan. Toen hij nog verre was, zag hem Zijn Vader, Die op hem toeliep en hem omhelsde en kuste. Welkom terug! Elke keer weer. Ook de tweede keer, ook de twintigste, ook de tweehonderdste, ook de twee miljoenste. En als dan Gods gunst weer geloofd mag worden, gekend mag worden, merkbaar is, weer voelbaar, weer ontvangen wordt, dan kun je je geluk niet op. Je zielsgeluk. Je vreugde, je ontroering.

Dan zijn er twee wonderen. Het eerste wonder is: O God, dat U mij tot inkeer bracht. Dat U trok met Uw Geest. Anders was ik blijven liggen en slapen en nog weer verder weggegaan en dieper ingezonken, dan was ik nooit teruggekeerd. Wat een wonder dat U trok en niet losliet. Dat ik U niet te sterk kon zijn. Dat U het mij was. En het tweede wonder is: dat U mij toch weer hebben wilde. Mij weer aannam. Niet voorwaardelijk, niet na proeftijd, niet na 'eerst eens kijken hoe lang het nou goed gaat', maar direct, terstond. Mijn geloofsleven hangt van wonderen aan elkaar. Want: gekocht door Jezus' bloed, betaald door Jezus Die voor mij stierf, verkoren door de Vader!

Mooi he! Dat is overigens wel eens een strijd. Want satan is slim en wij zijn blind en dwaas. Eerst zegt satan: och, valt wel mee, is zo erg niet, komt heus wel goed en maak je niet bezorgd, doe het maar. En als het dan gebeurt is zegt hij: nou, is dit nou alles, het gaat prima verder, niks bijzonders aan de hand. Opdat wij maar niet wakker zullen schrikken en terugkeren. En wij dwazen: wij zijn er gevoelig voor.

En als de Geest je dan wakker laat schrikken en je wilt terugkeren, dan zegt de duivel: o kijk eens wat je aangericht heb, wie je hebt meegezogen, wat een slecht voorbeeld je gaf en dat is niet meer terug te draaien. En kijk eens wat je God gedaan hebt. Dit is zo erg. Hier is geen weg terug meer, in elk geval niet zo direct en in een rechte lijn. Dit is zo

erg.... En wij zijn zo blind en dwaas: wij zijn er gevoelig voor. En staken de terugkeer. Blijven halverwege of wat eerder of verder staan. Moedeloos, angstig, zonder hoop. Maar weet u het nog? Vorige keer. Slot van par 3: Maar God is getrouw Die in de gegeven genade bevestigt en ten einde toe bewaart. Want God heeft je niet verkóren om iets in of van jou, Hij zal je ook niet verwerpen om iets in of van jou. God is niet met u begonnen omdat Hij iets in of van je zag, Hij zal ook niet met je ophouden omdat Hij iets in of van je zag. God zij dank: Gods werk, Zijn uitverkiezing hing niet af van iets in of van mij, als dat toch geweest zou zijn, dan zou het elk moment kunnen omvallen en afbreken. Maar God is begonnen en heeft verkoren omwille van Zijn welbehagen. Dat verandert nooit. Daarom: God is getrouw.

Maar.... je kan je zelfs afvragen soms: maar is God wel met mij begonnen? is het ooit wel wat geweest? Volgens mij niet zegt de duivel, want dan zou je niet zo gevallen zijn, en zo ver en zo vaak zijn afgedwaald. Volgens mij is God nooit met je begonnen, is het gewoon nooit nog iets met je geweest. Het was allemaal en altijd maar schijn. Da's aanvechting, dan heb je het niet zo breed meer. Weet u, dan zegt Kohlbrugge, toen ik zo werd aangevochten en nergens meer bij kon en niets meer van mezelf voor waar kon houden, toen dacht ik: of het ooit wat met me is geweest is of niet, kan ik niet meer bekijken, maar of dat nou zo is of niet: dan kom ik vandaag voor het eerst tot Jezus. Kijk niet langer terug, zoek niet langer in je leven terug of het ooit....., maar werp je dan vandaag in Jezus' armen. En denk eens aan die woorden die zijn gesproken toen je nog nergens van wist en God nog niet begonnen was: indien wij somtijds uit zwakheid in zonden vallen zo moeten wij niet in de zonde blijven liggen, en ook niet aan de genade Gods vertwijfelen aangezien de doop een zegel en ontwijfelbaar getuigenis van God is dat wij een eeuwig verbond der genade met Hem hebben. Dat Hij ons hebben wil. Niet alleen somtijds, maar ook telkens weer.

En dan aanbidt je Gods trouw des te meer. En je neemt je heilig voor: wat zal ik waken, wat is dat nodig, en wat zal ik bidden, want ik ben mezelf niet zeker. Totdat.... je weer door overmoed valt. En totdat je weer wordt wakker getrokken. En zo maar door. Totdat...totdat.....de lijn wordt aangetrokken. Zo dicht, zo hecht. En zondige aard wordt uitgestroopt en weggesneden. En ik nooit meer val en nooit meer afdwaal. Dan zijn wij de horizon voorbij. De grens over. Van Jezus' komst in mijn sterven of op de wolken. En alzo zullen wij altijd met de Heere zijn.

Amen